

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΗΧΩ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Διευθυντὴς Ν. ΦΑΛΗΡΕΥΣ ΒΕΗΣ

Συντάκται Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΣ.

ΤΗ: ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ: ΤΩΝ ΔΟΚΙΜΩΤΕΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΩΝ.

Ἐκδότηαι: Κ. ΖΙΒΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΣΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φυλλάδιον: — Ἄλ. Παπαδοπούλου, «Ὀλομόνχη» (διήγημα). — Ι. Γρυπάρη, «Σκαρβαῖοι καὶ Τερακτό-
τες» (Σονέττο). — Γ. Α. Καμπύδη, «Καινούργιες μύθοι». — Γρ. Ξενοπούλου «Ὁ Ψυχπατέρας» (δράμα).
— Α. Γαβριλίδου, «Περὶ μικροβίων» — Η. Ardel «Καρδία Σκεπτικιστοῦ» (μυθιστορία). —
Ἐξωφύλλου: — Σάνκο Πάνδας, «Ἀπογεματιανή». Γ. Ι. Κάρο. «Ἀνάλεκτα». — «Ἀλλυλογραφία».

Συνδρομή: Ἐν Κωνσταντινίῳ γρ. 40. — Ταχυδρομικῶς γρ. 34. — Ἐξωτερικοῦ φρ. γρ. 12. — Ἐκαστον φυλλάδιον γρ. 1.
Ἄμα τῇ πληρωμῇ τῆς συνδρομῆς δίδεται τὸ πρῶτον μέρος τοῦ μυθιστορήματος.

Adresse: N. PHALÈRE BEY

Directeur de "L'ECHO LITTÉRAIRE,"
12 Rue Haratchi, Galata - Constantinople.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις Κ. ΖΙΒΙΑΔΟΥ καὶ Σας, Γαλατῶ, ὁδὸς Χαρχατσί, ἀριθ. 12.

1896

ΑΠΟΓΕΜΑΤΙΑΝΗ

Ἐπειδὴ μᾶς ρωτοῦν ὅλοι, τί θὰ ἦ ἀπογεματιανή» ἀπεφάσισα κ' ἐγὼ νὰ ρωτήσω τὸ ἀφεντικό μου, γιατί μ' ἀρέσει νὰ ρωτῶ, χίλις δὴ πρᾶγματτα, ἂν καὶ πολλαὶ φορὶς ἀπάντησι δὲν παίρνω. Μοῦ λέγει: «πῶς τὰράττω τοὺς κύκλους σου».

Μὰ κι' αὐτὸ εἶνε μιὰ ἀπάντησις γιὰ μένα, ποῦ διψῶ ἀπὸ λόγια.

Τὸν ρωτῶ λοιπὸν, τὴν ὥρα ἴσια ἴσια ποῦ ἦταν τὰ φρούδια τοῦ πολὺ ζαρωμένου καὶ ἑναὶ ποῦ δὲν τὸν κολοξέρει, θὰ τὸν ἐπαίρνε γιὰ φονιά.

— Συλλογίζομαι τώρα, παιδί μου Σάνκο, μοῦ εἶπε, μὲ ἀλλοιώτικη γλυκύτητα, ποῦ μοῦ ἔφερε δάκρυα στὸ ἀριστερὸ μάτι (ποῦ ὅλο δακρύζει ἐπειδὴ φαίνεται εἶνε τὸ μάτι τῆς καρδιάς). Συλλογίζομαι, πῶς νὰ σώσω τὴν ἀνθρωπότητα!!!

— Τί λές, ἀφεντικό, κινδυνεύουμε; ἐσύ εἶσαι γραμματισμένος καὶ διαβάζεις Καζαμία, νὰ μὴν ἔχουμε φόβο πάλι ἀπὸ κἀνένα σεισμό; νὰ ἐτοιμάσω τσαντήρι; τί λές.

— Φλύαρε, κενὴ κεφαλή. Ἡ ἀνθρωπότης διατρέχει κίνδυνον καὶ τοῦ σεισμοῦ φοβερώτερον.

— Ἀφεντικό, τρέχω, νὰ περκαλέσω τὸν πάτερ Λαυρέντιο, νὰ κάμη συλλείτουργο...

— Σιώπη. Τὴν οικονομικὴν κρίσιν, τὴν ἀνεργίαν σκεῖ κἀνεὶς εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ ὅμως δὲν τὴν βλέπει ἄλλοῦ πούθενά. Ἡ γυναῖκα ἐδῶ στὴν πόλι, εἶνε βουτηγμένη στὸ μετᾶξι καὶ στὸ διαμᾶντι, χωρὶς καθόλου νὰ σκεφθῆ, ὅτι ὁ σύζυγος κατεστράφη ἢ ἀτιμᾶζεται. Πτωχεύει ὁ σύζυγος μὲ τὸν ἀτιμώτερον τρόπον καὶ ἡ κ. πτωχεύσαστος, φαίνεται εἰς τὸν κόσμον ὑπέρλαμπρος καὶ ὑπερήφανος, ὡς νὰ μὴ ἦτο καὶ ἰδικὴ τῆς ἢ καταστροφῆ. Δὲν εἶνε σύντροφοι αἱ σύζυγοι, ὄχι. Ἀνῆκουσιν εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὁ ὅποιος θαυμάζει τὴν τουαλέτα των, ἀλλ' ὄχι εἰς τὸν σύζυγον, ὁ ὅποιος ἐκηλίδωσεν, ἴσως πάλιν χάριν τῶν κοσμικῶν ἀπαιτήσεων, τὸ ὄνομα του.

Ἐπειτα, τὸ χροτοπαίγνιον, ἀπὸ διασκεδαστικὸ παίγνιδάκι, καμμιά φορὰ μῆσα εἰς τὰ ρωτολούμενα σκλόνια, μεταβάλλεται εἰς ἐμπληθὴ πόλεμον ὅπου ἡ οἰκοδόμοισιν ἐξέρχεται πάντοτε νικηφόρος καὶ μὲ τὸν καρπὸν αὐτοῦ τοῦ δαλητηριώδους παίγνιδίου, ἐνδύει μὲ ἀκριβῆ τρίχαπτα καὶ βελούδα τὰ μπεμπέ τῆς καὶ τὸ ὑποκείμενόν τῆς.

— Τί λές ἀφεντικό; μὰ ἐδῶ δὲν ἐπαιζοῦν ἠθάρω.

— Ἀχ, τώρα ἤρχισαν καὶ παίζουν δι' αὐτὸ θὰ ροδέσω τὸν θώρακά μου καὶ τὴν περικεφαλαίαν μου καὶ ἐπὶ τοῦ Ροζινάντη, θὰ πολεμήσω τὸ μικρόβιον τοῦ χροτοπαίγνιου, τὸ ὅποιον πλανᾶται εἰς τὴν ἀτιμωσίαν.

— Ἀ... εἶνε μικρόβιο, ἀφεντικό; Τότε, συγχώρεσέ με, γιατί κατάπινα κάμποσα μικρόβια καὶ ἐπαιζα τὸν θώρακα καὶ τὸν ἔχασα.

— Τώρα!

— Ἐννοια σου ἀφεντικό, θὰ ξαναπαίζω μὲ τὸν πλαινὸ τὸν μάγειρο καὶ... ἔννοια σου.

— Νά! αὐτὸ τὸ θὰ ξαναπαίζω... αὐτὸ καταστρέφει αὐτὸ τὸν φρόνιμο ἄνθρωπον, τὸν κάμνει λέοντα. Ἄρσιε, Σάνκο, δὲν ἔχω τώρα ἀνάγκην ἀπὸ θώρακα. Θὰ πολεμήσω χωρὶς ἀκυντικά.

Τί θὰ πῆ ἀπογεματιανή;» πάγει ἡ ἐλπίδα πέταξε... δὲν θὰ τὸ μάθω. Νὰ μὴν ἦνε ἐκεῖνο ποῦ ἔλεγε προχθὲς ὁ κ. Κορομηλᾶς «Φλυαρία» δηλ.;... Ἐξάφην μιὰ κυρία ἐνῶ ἔκκινε περίπατο στὴν προκουμιά, ὅπου τώρα μαζεύεται ἡ ἀριστοκρατία κι' ἐγὼ, ἔλεγε:

— Ἀχ ἀλήθεια! τί ὠραῖος περίπατος τώρα ἐδῶ στὴν προκουμιά!! καθαρὸς ἀέρας, θάλασσα... ἀνοίγει ἡ καρδιά σου, καὶ ὅλο γνωστὸς κόσμος. Ἐννοεῖς, δὲν θὰ πατοῦσα, ἂν δὲν μοῦ ἔλεγαν ἀπὸ πρὶν, πῶς ἐρχεται ὁ κόσμος μας.

— Καὶ νὰ ἰδῆς περὶ βράδυ, ποῦ κλείουν ἐδῶ τὰ τριγυρινὰ μέγαλα τοῦ χρυσοῦ, βγαίνουν ἀπὸ τὰ γραφειὰ των ὅλο γνωστοὶ κήριοι, ἀπῆλθον ἡ ἡλικιωμένη κυρία, ἡ ὅποια ἔμοιαζε μὲ ἄλογο.

Ἡ νέκ, διώρθωσε λιγάκι τὸ βελάκι τῆς, διὰ νὰ μὴν τὴν ἰδῆ κἀνεὶς, ἀπὸ τοὺς γνωστὸς κυρίους, μὲ καμμιά ἀνορθογραφία στὴν τουαλέτα τῆς.

Ἐρῦγαν καὶ μιὰ νέκ εὐμορφη σὰν παιδάκι παχουλὸ ἔλεγε:

— Νά, τί θὰ πῆ ἀπογεματιανή,

— Τὸ σκλόνι, μεταβάλλεται σὲ δικαστήριον μαζεύονται συνοδικαὶς ἀυστηρὰ ντυμέναις, ἐτοιμαὶς νὰ κρίνουν, νὰ ἐξηγήσουν, νὰ περξεγήσουν, νὰ καταδικάσουν, ἀλλὰ νὰ ἀθωώσουν ποτέ.

Βουβάζει, δὲν λένε τίποτε, ἀπὸ φόβο νὰ μὴ χάσουν κἀνένα κίνημα, καμμιά λέξι.

Πίνουν τὸ τσάι ποῦ προσφέρει μὲ χάρι ἢ χωρὶς χάρι ἡ οἰκοδόμοισιν καὶ τρώνε τὰ σάντβιτς ἢ τὰ μπισκότα πάντα μὲ ὄρεξι.

Μαζεύονται καὶ ἄλλαις ζωηραὶς ζωηραὶς, μὲ τὴν καρδιά στὰ χεῖλη καὶ ἡ συνοδικαὶς συνεινοοῦνται μὲ τέχνη καὶ ἀποδοκιμάζουν ἐκεῖνη τὴν πλημύρα τῆς ζωῆς, ὄχι γιατί δὲν τὴν ἀρέσουν, ἀλλὰ γιατί ἡ ἰδία γήρυσαν καὶ ξεράθησαν πειρά.

Μαζεύονται καὶ ἄλλαις ποῦ σχολιάζουν δυνατὰ ὅλα καὶ ὀμιλοῦν μὲ σπανίαν ἐλευθεροστομίαν (τὴν ὅποιαν βαπτίζουν μὲ τὸ εὐμορφο ὄνομα εἰλικρίνεια) διὰ τὰ πλέον ἱερά καὶ σεβαστά οἰκογενειακά ἀπόκρυφα. Αἱ συνοδικαὶ, αὐτὰς τὰς ἐπιδοκιμάζουν καὶ μάλιστα διὰ νὰ δείξουν τὴν εὐχαριστήσιν των, τρώγουν καὶ δεῦτερον σάντβιτς.

Ἐπειτα ἀρχίζει τὸ défilé καὶ φεύγουν καὶ κί γλώσσα καὶ τὰ κύττα καὶ τὰ δόντια καὶ ἡ σάλα μένει ἄδειν καὶ τὸ κινέζικο πανεράκι μὲ τὰ μπισκότα ἄδειν καὶ ἡ καθέκλαις δὲν τρίζουν ἀπὸ τὸ βάρος των

ΟΛΟΜΟΝΑΧΗ

— Ποιὰ εἶνε αὐτή;

— Σοῦ φαίνεται ὠραία;

Φόρεσε τὰ γυαλιά του ὁ κ. Λάτρης καὶ καλοπαράτησε τὴν ὠραία κυρία, ποῦ ἦταν ζαλωμένη ἐπάνω στὰ κόκκινα προσκεφάλια ἐνός καίκιου, ποῦ ἐγλυτρώσε σιγὰ σιγὰ, στή λειὰ καὶ γελιστὴ ἐπιφάνει τῆς Προποντιδῆς.

— Ἐσύρεῖς, πῶς εἶνε πολὺ ὠραία;

— Ἀ... ὄχι καὶ τόσο...

— Εἶνε ἀπὸ κἀναις τὶς εὐμορφιαὶς, ποῦ κάμνουν τὸν καλλιτέχνην νὰ συλλογίζεται καὶ τὸν ἀπλό θνητὸ νὰ θαυμάζει. Ἄν ἦσουν Πάρις...

— Τί πειράζει; ἀρπαξέ την, συνεχίζω τὰ προγονικὰ κατορθώματα. Σὲ βεβαίω, αὐτὴ ἡ ὀλομόναχη Ἐλένη, ποῦ ξεπετάχτηκε πρὸ δέκα ἡμερῶν ἐδῶ στὴν Ἀντιγόνην καὶ διάλεξε τόσο ῥωμικτικὸ σπῆτι — ἐπάνω στὸ βράχο — ἄλλο δὲν περιμένει, παρὰ ἕνα Πάρι — νὰ τὴν πάρη —.

— Εἶνε ὀλομόναχη;

— Ἐτσι μοῦ φαίνεται. Τὴν βλέπω τὸ πρωὶ νὰ πηγαίνει μόνη στὰ λουτρά; μόνη νὰ ἐπιστρέφῃ μόνη νὰ βγῆ στὴν περίπατο μὲ τὸ κοριτσάκι τῆς, ἕνα ἀρρωστητάρικο, ὅπως εἶνε ἀρρωστητάρικα τὰ παιδιὰ, ὅλων τῶν ἀπροσέκτων μητέρων. Ἀλλὰ ἦκουσα νὰ λέγη ὁ κόσμος...

— Ἀ τί λέγει ὁ κόσμος; ἠρώτησε μὲ ἐνδιαφέρον ὁ κ. Λάτρης, χωρὶς νὰ ὑποθέτῃ, ὅτι ἡ γυναικὴ πίσω ἀπὸ τὸ «λέγει ὁ κόσμος» κρύπτει τὰ φαρμακωμένα βέλη τῆς συκοφαντίας. Ὁ κ. Λάτρης ἤξευρε τί βρῦνει μιὰ γυναῖκα σὰν τὴν ἐξαδέλφην του, ἡ ὅποια ἔμοιαζε μὲ τὰ τρία τέτταρα τῶν γυναικῶν, ἐκακολόγει καὶ ἐθεοποιεῖ χωρὶς λόγον ἔτσι γιὰ νὰ πῆ κάτι τί εἶδος πάσα-τέμπο· ἀλλὰ τὸ σιν ἐντύπωσιν ἀφῆκεν εἰς αὐτὸν τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὡστε ἤρχισε νὰ περιμένῃ μὲ ἀνυπομονησίαν, τὴν ἀπάντησιν τῆς ἐξαδέλφης του.

— Ὁ κόσμος λέγει αὐτὰ ποῦ σοῦ εἶπα.

— Τί εἶπες;

— Δὲν ἄκουσες;

— Ὅχι.

— Ὁ κόσμος λέγει, ὅτι ὁ σύζυγός τῆς λείπει καὶ αὐτὴ διασκεδάζει τὴν πλῆξιν τῆς μοναξιάς, ὅπως μπορεῖ...

Ὁ κ. Λάτρης ἔγειρε τὸ κεφάλι του καὶ ἤρχισε νὰ συλλογίζεται.

«Νά... παίρνεις μιὰ γυναῖκα μὲ τόσο ἀγάπη, μὲ τόσο λατρεία, θυσιάσεις ὅλες τὲς τρελλῆς διασκεδάσεις τῆς νεύτητος, γιὰ νὰ σκαλωθῆς καὶ νὰ βρῦνης τοὺς ὤμους σου μὲ τόσο βάρη καὶ ἂν δὲν βγῆ πλάσμα νευρικό, τυραννικό, μὲ ἀκαίριαις

ζήλιας, θὰ βγῆ σπάταλο καταστρεπτικὸ ποῦ νὰ προσπαθῆ νὰ ἀποκτήσῃ ἐπιρροήν, γιὰ νὰ σὲ σύρῃ ἀπὸ τὴ μύτη ἢ τὸ χειρότερον σὲ ἀπατᾷ... Δὲν πᾶν στὸ διάβολο ὅλοι οἱ θηλυκοὶ διαβόλοι. Σὲ κάθε γράμμα του ὁ φίλος μου Γεώργιος, ἄλλο δὲν κάμνει, παρὰ μὲ ἀκαδημαίως παραινέτικους, γιὰ νὰ ἀποφασίσω νὰ σκαλωθῶ... Καὶ ὠραὶς ὠραὶς κ' ἐγὼ, ἀμα γυρίζω ἔτσι ἀπὸ κἀνένα χορὸ, ἀπὸ καμμιά ἐκδρομὴ καὶ ἐμῶ στὸ δωμάτιό μου, τὸ εὐρίσκω ἔρημον· σὰν νὰ περιμένω νὰ μὲ ὑποδεχθῆ μιὰ ξανθὴ γυναικοῦλλα, νὰ μοῦ χαμογελάσῃ. Ὅχι ἦνε φαίνεται ἡ ἀνάμνησις τῆς οἰκογενειακῆς μου, τοῦ τραπέζιου ποῦ τὸ ἐστὼλιζαν τὰ προσωπάκια τῶν ἀδελφῶν μου καὶ τῆς καλῆς μου μητέρας καὶ αἱ ὅποια προσπαθοῦσαν ἀπὸ τὲς γραμμῆς τοῦ προσώπου μου, νὰ καταλάβουν ἂν εἶμαι πικραμένος καὶ νὰ μὲ κάμνουν μὲ χίλια τρυφερά λόγια, νὰ ξεχάσω τὲς πίκραις μου».

— Καλὲ τί ἐπαθεῖς; ἠρώτησεν ἡ ἐξαδέλφη, ἡ ὅποια πῆγε νὰ ξανακρῆσῃ νέον στρώμα πούδρας καὶ ἤρχετο ἀριζομένη μὲ ἐπιτηδειότητα, διὰ νὰ μὴν τὸ παρσῶρη.

— Ἀ... τίποτε...

— Μοῦ φάνηκε δακρυμένος.

— Ἐγώ; τί τρέλλω... Καλὲ κλαίουσιν ποτέ οἱ ἄνδρες; ἐκεῖνο τὸ μονοπόλιο τὸ κρατεῖτε σεις μὲ ζήλοτυπῖαν.

— Ἀ... ἀλήθεια!! γάνω κάθε ἰδέα, γιὰ ἄνδρα ποῦ δακρύσει μπροστὰ μου.

— Καὶ κάμνεις καλά. Οἱ ἄνδρες πρέπει νὰ ἦνε πέτραις ἀσυγκίνηταὶ καὶ θηρία ἀσπλαχνα, γιὰ νὰ σοῦ ἀρέσουν.

— Βέβαια...

— Λαμπρά... λαμπρά...

— Μὲ περιπαίζεις;

— Ἐγώ; καθόλου· μὰ θὰ πάγω νὰ περιπατήσω λιγάκι· adio.

Φόρεσε τὸ καπέλο του καὶ ἔφυγε.

Ὁ καθαρὸς ἀέρας τοῦ καθάρισε τὸ πνεῦμα ἀπὸ τὰς λυπηρὰς σκέψεις, ἢ μᾶλλον τὸ ἐθλόωσε μὲ σκέψεις ἀκαθάρτους.

Τελείωσε, εἶπε, ἐνῶ ἔρριπτε μισοκαμένο τσιγάρο, δὲν τὴν παίρνω τὴν γυναικαδέλφη τοῦ Γεώργιου. Ἄς γράψῃ παραινέτικους ὅσους θέλει. Καλὰ ποῦ εἶνε τόσο καλὴ αὐτὴ ἡ ὀλομόναχη Ἐλένη, γιὰ νὰ διασκεδάσω τὴν πλῆξιν μου. Δυὸ μῆνες ἀργίας, μὲ ἐξαδέλφη σὰν τὴν δική μου καὶ ἐξαδέλφον σὰν τὸν ἄνδρα τῆς, θὰ μὲ κάμνουν νὰ ἐπιθυμῶ πολὺ γρήγορα τὴν Τεγεράνη καὶ τὰς ὑποθέσεις τοῦ μονοπωλείου τοῦ τουμπεικίου, εἰς τὰς ὅποιαις εἶμαι κερσομένος καὶ ὑποδουλωμένος.

Σὲ λίγο, πίσω ἀπὸ μιὰ πύκνη, διέκρινε ἕνα ἄσπρο σφῆμα ἔγγιστον στὴ γλῶσση σφῆμα μικροῦ κοριτσιοῦ καὶ μιὰ κόκκινη ὀμπρέλα. Σὰν πῶς τὸν ἐτραβούσε τὸ μαγνητικὸ βουνοῦ τῆς χαλιμαῆς, ἐπλησίασε χωρὶς νὰ θέλῃ.

« ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΙ ΚΑΙ ΤΕΡΡΑΚΟΤΤΕΣ »

ΜΑΚΑΒΡΩ

Τὸ νοῦ μου παίρνει ἡ συμφορά, μὰ τὴ ζωὴ μου ἀφήνει, γιατί τοῦ πόνου τίς κορφές, ποῦ εἶναι πολὺς, δὲν φτάνω. Δὲν φτάνω, κι ὄνειρο θαρρῶ πῶς μὲ ζαλίζει πλάνο μὲς στὶς θαμπές ἀναλαμπές, ποῦ κάπου ὁ νοῦς μου χύνει.

Τὸ ξέρω! ἀπ' ὅτι ἀγάπησα σκιὰ δὲν ἔχει μείνη, καὶ τὸνομα, ποῦ πὼ γλυκὸ μου εἶταν—ἀς πεθάνω! σ' ἄσπρη τόρα ταφόπετρα εἶναι γραμμένο ἐπάνω, ποῦ ἀπὸ κάτω ἀξίπνητα κοιμᾶται Ἐκείνη... Ἐκείνη!

Μὰ ὅταν τίς νύχτες μου περνῶ στὸν τάφο τῆς τριγύρω καὶ μουρχειται ἀπ' τὸ χῶμα του τὸ ἴδιο ἐκεῖνο μῦρο, ποῦ ζωντανὴ τὴν πότισε βαθιὰ ὡς τὰ κόκκαλά της,

Κι' ἀφρός στὴ γῆ της τὰ στερνὰ λουλούδια ξεχειλίζουν, — τὸν πρῶτο τῆς ἀγάπης μας ὕπνο σὰν νὰ στολίζουν— κλίνει θαρρῶ τὸν τάφο της, ποῦ μὲ καλεῖ κοντὰ της!

I. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΜΥΡΟΥΔΙΕΣ!

Χτὲς μου τὴν ἐβριζέ!... Σήμερα εἶταν ζετρελαμμένος!.. Δὲν τὴν ἀγκοῦσε!.. Δὲν τοῦ εἶταν τὸ ἄστρο τῶν μάγων ἐκείνη κι' ὅμως ἔρχονταν στιγμές, ποῦ ὁ ἀνθρώπος καταντούσε ἀξιολύπητος!...

Ἐγὼ τονὲ συμπαθῶ πολὺ... Εἶνε φίλος μου, καὶ κείνος βρῖσκοντάς με καταρῶγιο μάραδειάξει τὴν ψυχὴ του κάθε μέρα... Θυμῶμαι: πᾶνε δυὸ χρόνια τόρα, ποῦ τὴν πρωτοπρόσεξε. Τοῦ τὴν εἰδειξαν στὸ θέατρο μιὰ νύχτα. Τοῦ εἶπαν, πῶς εἶνε εὐκολοκατάφερτη: τοῦ εἶπαν, πῶς πολλοὶ σέρνονταν ἀπὸ πίσω της: καὶ τοῦ σφύριζαν, πῶς προχτές ρώτησε γι' ἀφτόνα μὲ ἐνδιαφέρο... Κι' ὁ φίλος μου πιάστηκε στὰ βρόγια!... Βρόγια, ποῦ τᾶστησαν, ὅσοι τὸν ἀγαποῦσαν περισσότερο ἢ ξαδέρρη του, ἐγὼ... Τὴ γνώρισε. Τὰ φρικασαν. Νόμιζαν, ποῦ ἀγαπιώνται, ὅσο ποτές δὲν ἀγάπησε στὸνκόσμο ἄλλος! Πέρασε καιρός. Ἀλλάξε ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦκόσμου τους. Μπήκαν νεοὶ στὴ μέση. Ἐκείνοι ἄλλαξαν. Ξεγνωρίστηκαν. Τὰ γάλασαν. Νόμιζαν, πῶς θ' ἀδιαφοροῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλονα γιὰ πάντα. Μὰ καὶ πάλι ἡ ἀτμόσφαιρα δὲν ἔμεινε στὴ θέση της. Δὲν τὸν ἄρηναν. Δὲν τὴν ἄρηναν: εἶπε τοῦ-

το, ἔαχε ἐκεῖνο. Πῆγε κει, καὶ ἄβριο θὰ πάει ἐδῶ. «Γιάννη δὲν πᾶμε καί' μεις νὰ γελάσουμε. Σὲ παρακαλῶ». Ἐπομαζάμε τὰ γέλια μας, ποῦ τόσο τὰ βρίζαμε, βλέπετε. Ἐχουν τὴν ιδέα, πῶς κείνος δὲν τὴν μιλάει πιά, πῶς κείνη δὲν τονὲ σκέφτεται πιά. Κι' ἐγὼ ξέρω, ἂν δυὸ χρόνια τόρα, χωρὶς διακοπὴ, ἔχει τίποτ' ἄλλο στὸ στόμα του ἐκεῖνος! Ἄ σκέφτεται τίποτις ἄλλο ἐκείνη! Καὶ ἔξαφνα λέει ἐκεῖνος σήμερα: «Τί γιτῆνος!.. Δὲν ξέρεις, Γιάννη, πόσο τὴ συγχίνουμαι! Μὰ δὲ φρντᾶζεσαι! Ἄντε, χτυποδία πλανητική... σουσουράδα τοῦ δρόμου. Μὴ μοῦ τὴν ξαναμελετήσεις!...» Κι' ἄβριο: «Δὲν μπορῶ, Γιάννη, στὸ λέω. Θὰ μὲ τρελάνει! Τὴν ἀγαπῶ! Τὴν ἀγαπῶ! Θέ μου, τὴν ἀγαπῶ!...»

Ἀλλὰ καὶ κείνη δὲν ἔχει ἄλλη κοντὰ σκέψη. Σήμερα προσπαθοῦσε νὰ τὸν ψῆσει κι' ἄβριο ἔπεφτε ἡ ἔκτα πῶς ἔπεφτε. Καὶ τὸν ἐπαιζε, σὰ νευρόσπαστο τὸ ρωχὸ ἢ τρομερὴ γυναικία! Ἡ γυναικία ἢ τρομερὴ, ποῦ τὸ τάχη πέσιμὸ της τοῦ ἔδοσε ἀπάνω του τὴ ἀκαταγώνιστη της τὴ δύναμη.

Προχτές τὴν νύχτα εἶμαστε στὸ Φάληρο. Ἐκείνη δὲν εἶταν... Συργιανούσαμε ἀμίλητα. Εἶταν στενοχωρημένος. Τὸν κύταζα μὲ τ' ἀνάμπλεμά μου. Τοῦ θύμιζε τόσα τὸ Φάληρο! Ξάφνου μὲ λέει: «Θὰ φύγω!»

Τὸν ἀκολούθησα. Ἀνεβήκαμε στὴν Ἀθήνα καὶ δὲ μιλήσαμε.—«Θὰ μῶ στὸ θέατρο!» Τὸν ἀκολούθησα. Βγήκαμε ἀμέσως καὶ δὲ μιλήσαμε. Δὲν εἶταν πουθενά! Τὴν ἤθελε;.. Ἀπὸ τὸ πρῶτὸ μὲ τὴν ἐβριζε. Τᾶπόγεμα σὲ κάποιον παροξυσμὸ μὲ εἶπε: «Ἡ γυναικία, φίλε μου, εἶνε ἡ κατὰρ τῆς ζωῆς!.. Τὴν τραβᾶει τὸ βούρκο, ὅπως τὸ γουρῶν!... Ἀλλοίμονό σου, ἀνίσως σὺ ξέφυγες ἀπὸ τὸ βρόχορο καὶ τὴν ἀποστρέφεται!.. Τί θὰ κάμης, κκομοῖρη, τότε; Τὴν γυναικία θὰ μουντζώσης ἢ θὰ βουτλαχτής, καὶ σὺ, ἐκεῖ μέσα, γιὰ νὰ τὴ τραβήξῃς κοντὰ σου; Τί θὰ κάμης;!...»

Ἀνεβαίναμε στὴν ὁδὸ Φιλελλήνων, σὰ βγήκαμε ἀπὸ τὸ θέατρο. Μήτε τσιγᾶρο δὲν εἶχαμε στὸ στόμα μας. Τὰ πατήματά μας χτυποῦσαν στὸ πεζοδρόμιο καὶ ἀντηχοῦσαν στὸ μυαλό μας μέσα. Μὲ τραβᾶει ξάφνου ἀπὸ τὸ μανίκι. Γυρίζω καὶ τονὲ βλέπω ἀλαφρισμένο. Δὲν ὄριζε τίποτις! Ἀντανκαλαστικὴς κινήσεις χιλίες δυὸ τοῦ σήκωναν καὶ τοῦ βίγναν τὰ χέρια, τὰ πόδια, τὸ κεφάλι, τὸ κορμὶ του ἀλάκερο!.. Καὶ μὲ λέει μὲ φωνή, ποῦ ποτές μου δὲν θὰ τὴ ξεγάσω, βιαστικά-βιαστικά τραβῶντας με ὀλοένα, ἴσως καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλει!.. «Τῆς χίμαιρας θέλω τὴν ἀπόθυμιά, Γιάννη!.. Τὸ ξέρεις!.. Θέλω κινούργιες μυρουδιές!.. Τάκου; Κινούργιες μυρουδιές θέλω νὰ μὲ ταραξουν... νὰ μὲ ζαλίσουν!... «Τὸν κύταζα στὰ μάτια μάνοιχτὸ τὸ στόμα θελοντας κάτινὰ πῶ!.. Δὲ μάφρη!.. «Τίποτα δὲ μὲ συγκινεῖ πιά!.. Τίποτα δὲ μ' ἐρχριστεί!.. Ὅλα τὰ μπουχτήσα!.. Δὲς μου κινούργια πράματτα. Δὲς μου νὰ μυρίσω μυρουδιές κινούργιες, ἀγνωστες μου!.. Κάμε με νὰ συγκινηθῶ λιγάκι!.. νὰ! τόσο δά... λιγάκι!..» Νὰ συγκινηθεῖ;... Κι' ὀλος ἐσφάδαζε... Ἐκείνη δὲ τὴ μελετοῦσε! Στὸ νοῦ του βέβαια δὲν κυριαρχοῦσε αὐτὴ τὴ στιγμή καὶ ὅμως συγχίνονταν τὴ ζωὴ του... ἔπασκε: βασιανίζονταν. Τὸ νευρικό του σύστημα εἶταν σὲ ξαψή, παραφρονούσε ὁ ἀνθρώπος!.. «Καλέ, τὸν εἶπα, θὰ τὴν ἰδοῦμε... Στὸ Ζάπειο θᾶνε. Σύγχα...» Καὶ τότε, ὄχι ἡσυχωτερος μὲ κάνει μουγκριστὰ... «Ποιά!.. ἐκείνη; Τί λές, βρέ ἀδερφέ; Ξερόρτωνέ με!... Ποιὸς λογαριάζει αὐτὴ τὴ στιγμή καθάρματα, καὶ τέτια καθάρματα!...» Κι' ἄρχισε πάλι νὰ τινε βρίζει μὲ ὀρη, μὲ πάθος, μὲ τὴν ἀλήθεια τῆς στιγμῆς καὶ ἡσύχαζε σιγά-σιγά!.. Ἦτον ξεθυμασμένος λίγο. Φτάσαμε στὸ Ζάπειο. Εἶταν ἐκεῖ!.. Τὴν εἶδαμε στὴ στιγμή... Ὁ φίλος μου ἔστρεψε τὸ κεφάλι, σημεῖο δυσάρεσκας!.. Κάμαμε πῶς θὰ φύγουμε καὶ προχωρήσαμε λίγο. Ὑστερα ξαναγυρίσαμε καὶ θρονιαστήκαμε παραπέρα!...

Δὲ μιλοῦσε πάλι. Μὰ σὲ λίγο ἀνάψαμε τσιγᾶρα, ἐρχάμα παγωτὰ καὶ κάτι εἶπαμε. Ἐκείνη ἐκεῖ φλογερή, κολασμένη, δαιμονομένη, σὲ στιγμή ζοφερή, μᾶς χαμογελοῦσε, δείχτοντας νέο πέσιμο. Καὶ καθήσαμε ὄρα ἀλάκερη, καὶ μιλοῦσαμε ἡσυχα, ἡσυχα καὶ

...ἀγοράσαμε δυὸ τραντάφυλλα μυρουδάτα καὶ τὰ μυρίζαμε κι' ἐρχριστιόμαστε. Ναι, ἐρχριστιόταν καὶ ὁ φίλος μου μὲ κείνη τὴ μυρουδιά τὴν τόσο συνειθισμένη... τὴν κοινὴ... καὶ μὲ τὸ εἶπε:

—«Πόσο μὲ τέρπουν τὰ τραντάφυλλα!..»

Φτωχὲ ἄνθρωπε!..

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΠΥΣΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

(*Ἴδε σελ. 36).

Βάολας.—Ἐγὼ μιὰ χαρὰ ἀπὸ τὸ πρῶτ! Γιὰ φρντᾶσθε! Τὰ κειμένα τὰ παιδιὰ, τὰ διασφρανα! ἐκεῖ ποῦ τὰ εἶχαμε γιὰ χαμένα, νὰ τους φανερωθῇ ἔξαφνα τέτοια τύχη!... Παιδιὰ καλογεννημένα, καλοκαστημένα, κλάμαθημένα, καὶ νὰ κατακτήσουν νὰ ξενοδουλεύουν... (Ἄ, ἐκείνη ἡ Οὐρανία θησαυρός!) Μὰ νὰ ποῦ ὁ Θεὸς δὲν ἀρίνει κανένα στὸν κόσμο... (δακρύζει).

Θεῶν.—Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς!... Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς!... ἡ εὐχὴ τῆς μανούλας των καὶ τοῦ πατέρα των!... (δακρύζει).

Βένιερος.—(εἰσερχόμενος χωρὶς νὰ κλείσῃ τὴν θύρα) Κάτι κλάματτα βλέπω... ἔ, τί τρέχει; Τόσο σᾶς συγκινεῖν τὰ δολάρια; (Κατέρχεται ἡ Φραντζέσκα).

Θεῶν.—Τίποτα.

Βάολας.—Τίποτα.

Εὐτύχιος.—Τίποτα.

Βένιερος.—(Πρὸς τὴν Φραντζέσκα, ἡ ὁποία, ἀρ' ὃν ἐμαίευσε κέπει. Ἄ καὶ ποτήρια ἐπὶ διακαρίον, εἰομαίεται νὰ γόγη). Μὴ φεύγῃς γιὰ νὰ σε πῶ. Ποιὸς σὲ πείραζε πρωτῆτερα, ἐδῶ;

Φραντζέσκα.—Κανένας, κύριε.

Βένιερος.—Ἐλᾶ ἄρσέ τὰ τέρ' αὐτά. Δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ λόγια. Ποιὸς σὲ τσίμπησε;

Θεῶν.—Ποιὸς τὴν τσίμπησε;... δὲν τὴν ἐταίμπησε κανένας Χριστιανέ.

Φραντζέσκα.—Κανένας, κύριε... ὄχι... ἐγελοῦσα...

Βένιερος.—(Πρὸς τὴν Θεῶν) Ἄρσέ με σὺ. (Πρὸς τὴν Φραντζέσκα) Ἐλᾶ, ἐλᾶ γιὰ κάτι τι ποῦ εἶμαι βέβαιος, δὲν θέλω ἀντιλογίες. Ποιὸς; ὁ Τέλης ἢ ὁ Γιάγκος;

Φραντζέσκα.—Κανένας, σᾶς εἶπα.

Βένιερος.—Νά! (τὴν δίδει ἕνα μπάτισο. Ἡ Φραντζέσκα κλοπιζομένη κινθερεῖ νὰ γόγη τὸν διακόν) Πρόσεξε νὰ μὴ μοῦ κάμης καὶ ζήλια. Ποιὸς; Φραντζέσκα.—(Κλαίονσα καὶ ἀπεχομένη) Ὁ Γιάγκος!

Βένιερος.—Ὅριστε, ἔπρεπε νὰ τίς οἶες γιὰ νὰ το μαρτυρήσε.

Θεώνη.—Τί σου ἔκχεε τόρα καί το ἔδειρες τό κορίτσι; Βάρβαρε ἄνθρωπε!

Βένιερος.—Δέν θά σου δώσω λόγο. Ξέρω γώ τί κάνω καί νά μὴν ἀνακατεύω στίς δουλειές μου.—*(Πηλοῦσιν τὸν Βάρβαρον)* "Ακουσε, Παντελῆ. Ἡ ἀπόφασίς ἔγινε. Ἐγὼ θάναλῶ τὴν ὑπόθεσι καί ὑλικῶς καί ἠθικῶς. Τὰ παιδιὰ, καί πρὶν λάθουν τὴν περιουσίαν καί ἀρ' οὐ τὴν λάθουν, ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ μιᾶ πατρικῆ προστασίας. Βλέπω καλὰ ὅτι αἱ περιστάσεις ὑποδεικνύουν ἐμένα καί δέν θάρνηθῶ αὐτό τό καθήκον—διότι τό θεωρῶ πλέον καθήκον μου,— ὅσον μεγάλην καί ἂν ἔχη εὐθύνην.

Βάρβαρος.—*(συνάπτων τὰς χεῖρας)* "Ω, Λεωνίδα μου...

Βένιερος.—Ἐπειτα τό ἔργον αὐτό καθιερωτό δέν θά εἶνε δύσκολον. Πρῶτον ἔχω ἐσένα, πού θά με βοηθήσῃς εἰς ὅλα, χάριν τῶν ὀφθαλμῶν· δεύτερον ἔχω ὑλικὴν ἀνεξαρτησίαν καί δέν θά λυπηθῶ ὅ,τι δέν πρέπει νά λυπηθῶ· τρίτον, παιδιὰ δέν ἔχω καί εἶμαι ἐλεύθερος ἀπὸ ἄλλης φροντίδος...

Βάρβαρος.—*(ἐγειρόμενος, ἐταρκαλίζεται τὸν Βένιερον)*. Εἶσαι ἕνας ἄγγελος!

Βένιερος.—Καλὰ, καλὰ... Θά χρειασθῆ πρώτα νά πῆς ὡς τῆ Σύρα νά μου φέρῃς τὰ κορίτσια.

Θεώνη.—Τί;

Βένιερος.—Θά πάρω καί τό Γεώργιο—ἔξυπνο παιδί— θέλω νά μαζεύσω ἐδῶ τὰ ὄφρα καὶ ὑπὸ κοινὴν στέγην καί προστασίαν. *(Ἡ Θεώνη συνοφρονοῦται)*.

Βάρβαρος.—Ναί, στή Σύρα ἔχουμε τὴν Ἀνέτα· εἶνε ἄξια γυναίκα καί θά φροντίσῃ γιὰ ὅ,τι χρειασθῆ ἐκεῖ.

Βένιερος.—Ναί, ὅστερα πού θά ἔλθῃ ὁ Γεώργιος θά τὰ ποῦμε καλλίτερα. Τὸ ἀπόγευμα ἀμέσως θά πάγω νά βρῶ τό διαγηγόρο μου, καί νά ἰδοῦμε πῶς θά ἐνεργήσωμε. Ἰσως σοῦ εἶνε πεπρωμένο νά περάσῃς καί τὸν Ὁκεανό, τόρα στὰ γεράματα, Βάρβα!

Βάρβαρος.—Γεράματα; ὄχι δά!

Εὐτύχιος.—Ἄν δέν εἶνε καλλίτερα νά πάγῃ ἐκεῖ κάτω ὁ Γεώργιος. Ἐγὼ τοῦλάχιστον νά ἦμην στή θέσι σου...

Θεώνη.—*(ἐγειρομένη)* Γιὰ νά σας πῶ τόρα καί ἐγὼ *(πρὸς τὸν Βένιερον)* "Ε, σὺν πολλὰ ἀποφάσεις καί πάρα πολὺ γρήγορα.

Βένιερος.—Τί;

Θεώνη.—Με ρώτησες ἐμένα; Πρὶν πάω τὴν ἀπόφασιν, εἶτι γιὰ τὸν τύπο, ἐρώτησες καί τὴν γυναϊκά σου;

Βένιερος.—Εὐτυχῶς δέν σε ἔχω συνειθισμένην νά σε ἐρωτῶ γιὰ ὅ,τι κάμω.

Εὐτύχιος.—"Ω, θεῖα μου, ἦτο πόσον βέβαιος ὅτι θά ἠθέλατε!

Βάρβαρος.—Θεώνη!; Θεώνη!;

Βένιερος.—Καί νά μὴ ἠθελε τό ἴδιο θά μου

ἦταν. Εἶμαι τῆς ἀρχῆς ὅ,τι ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὁ κύριος τῶν πράξεων του καί ὅτι εἰς κάθε περίστασιν, αἱ συμβουλαὶ τῶν γυναικῶν βλάπτουν.

Θεώνη.—Καλὰ· ἐγὼ στή δουλειά σου δέν ἀνακατεύωμαι· οὔτε θά σου ἔλεγα ποτὲ ζόδευσε ἢ μὴν ζοδεύσῃς· τό πολὺ πολὺ θά σε παρακαλοῦσα. Ἀλλὰ τόρα πρόκειται γιὰ τό σπίτι, καί ἐγὼ εἶμαι ἡ νοικοκυρὰ τοῦ σπιτιοῦ.

Βένιερος.—Τί μας λές!;

Θεώνη.—Με ρώτησες ἂν θέλω τὰ παιδιὰ στό σπίτι; Με ρώτησες ἂν θέλω νά βάλω τέτοιους μπαλάδες στό κεφάλι μου; Ἡ σου φαίνεται πῶς εἶνε ἔτσι εὐκόλου νά προστεθοῦν ἀμέσως τρεῖς ἄνθρωποι σὲνα νοικοκυρικῷ ἤσυχῳ σὺν τὸ δικό μας ἀπὸ τόσα χρόνια; ὅλο τό βάρος θά εἶνε σέ μένα καί ἐμένα ἔπρεπε πρώτα—πρώτα νά ρωτήσῃς.

Βένιερος.—Νά σε πῶ, κυρία σύζυγος· σέ παρακαλῶ πολὺ νά με ξεφορτώνεσαι καί ἂν ἔχῃς ὄρεξι γιὰ φωνές, πήγαίνε σὸ μαγειρεῖο νά μαλώσῃς τὴν Φραντζέσκα.

Θεώνη.—Τὸν ἀκούτε; ὁ ἴδιος πάντα. Ἄμα τοῦ κάμω παράπονο, πρώτα θά με βρῖση καί ὕστερα θά με κοροϊδέψῃ.

Βάρβαρος.—"Ὀ, Θεώνη! *(σπεύδει καί κλείει τὴν θύραν τοῦ γραφείου, ἀνῆσυχος)*.

Εὐτύχιος.—"Α, τί λέτε θεῖα, τόρα...

Βένιερος.—"Ὀ, τόρα καί σὺ! *(στρέφει τὰ ρῶτα)*

Θεώνη.—*(Πρὸς τὸν Εὐτύχιον)* Ναί, ναί· ἐσύ εἰλεπες καί δέν τον ξέρεις. Ρώτησε τὸν Παντελῆ νά ἰδῆς πῶς σε φέρει· ἐκκεῖ νά γύσω μαῦρα δάκρυα. *(τὴν πιάνει τὸ παράπονο)* Εἶνε ἀπότομος ἄνθρωπος καί τὸν ἄλλον δέν τον λογαριάζει γιὰ τίποτα. Καταπίνω, καταπίνω...

Εὐτύχιος.—Θεῖα... *(Ἐγείρεται καί τὴν πλησιάζει)*.

Θεώνη.—Μὰ δέν μπορῶ πειὰ νά βαστάξω. Ἄν δέν το πῶ στοὺς συγγενεῖς μου σέ ποιὸν θά το πῶ; Εἶμαι γυναίκα περιφρονημένη, δυστυχημένη. Μ' ἐξουτελλίζει καί με ταπεινώνει κάθε στιγμὴ μπροστὰ σέ ὅλο τὸν κόσμον... Ἀκούς ἐκεῖ, καλέ, νά...

Βένιερος.—*(στρεφόμενος ἀγρίως)* Στ! Σῶπα μὴ σ' ἀκούνε μέσα οἱ ξένοι ἄνθρωποι!

Εὐτύχιος.—Ἐλα, θεῖα, πάμε ἐπάνω... Ἐδῶ δέν εἶνε τόπος κατάλληλος *(τὴν τραβᾷ πρὸς τὴν κλιμακα)* σέ παρακαλῶ, θεῖτσά.

Θεώνη.—Τώρα πού ἔμαθε πῶς ἔχουν τὰ παιδιὰ παράδες, ἀμέσως νά τα φέρῃ στό σπίτι. Πρῶτα τό Γεώργιο οὔτε νά τον ἀκούσῃ ἠθελε.

Βένιερος.—Τὸν κακό σου τὸν καικό. Ἄμα θυμώσουν ἢ γυναῖκες, ὅ,τι αἰσχρότερον τό φαντάζονται, καί ὅ,τι φανταστοῦν τό λένε.

Θεώνη.—Καλὰ, καλὰ! Θά ἔλθῃ καί ἐμένα ἢ σερά μου. *(Ἀνέρχεται τὴν κλιμακα, ὑπὸ τὴν ὄψιν τοῦ Εὐτυχίου)*. Ὁ Βάρβαρος ἀκούσθη, νεῦω εἰς τὸν Βένιερον νά ἡσυχάσῃ).

Βένιερος.—*(πρὸς τὴν κλιμακα)* Μὴ σώσῃ καί ἔλθῃ, γρινιάρα! Σοῦ φέρνω στό σπίτι τοὺς συγγενεῖς σου, σέ κάνω νά ποζάρῃς ὡς προστάτρια καί εὐεργέτρια καί ἔχεις ἀκόμη μούτρα καί μιλίεις, ἀχάριστῃ! *(Βήχει. Κάθεται πρὸ τοῦ γραφείου του καί ἐργάζεται ἐπὶ τινος στιγμῆς θυμωμένος καί σκεπτικός)*. Λαζούρης... γυ!

"Α! *(Κτυπᾷ τὸ κονδοῦνι καί ἐμφανίζεται ὁ Μαρώτης)*. Πές τοῦ Γιάγκου νά ἔλθῃ μιὰ στιγμὴ ἐδῶ.

Γιάγκος.—*(προσερχόμενος)* Τί προστάζετε;

Βένιερος.—Δέν εἶσαι διόλου τκατικός εἰς τὴν ἐργασία σου, κύριε. Κάθε μέρα μού δίδεις ἀφορητὴ παραπόνων.

Γιάγκος.—Κύριε Βένιερη...

Βένιερος.—Κύριε Βένιερη καί κύριε Βένιερη... Τίς δικαιολογίες σου τίς ξέρω· τίς ἀκουσὰ τόσες φωνές. Ἄκουσε, παιδί μου. Ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη εἰς τό γραφεῖό μου ἀπὸ ἄνθρωπο πού νά προτιμᾷ τὴν ἐργασία του ἀπὸ τὴ Φραντζέσκα... Δέν μπορῶ νά σε κρατήσω, παρά ὡς τό τέλος τοῦ μηνός. Δέν εἶνε μόνον τό συμφέρον μου, ἀλλὰ καί τό καθήκον μου... Φρόντισε νά βρῆς ἄλλο... κατὰ ὅπου θέλεις.

Γιάγκος.—*(ἐκπληκτος)* Μὰ... κύριε Βένιερη...

Βένιερος.—Σέ παρακαλῶ πολὺ νά με ἀπαλλάξῃς ἀπὸ...

Γιάγκος.—Πολὺ καλὰ. *(ἔποκλίνεται καί ἐξέρχεται)*.

Βένιερος.—*(ἐξακολουθεῖ τὴν ἐργασίαν του ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον σύντροφος)*. Ὁ κώδων γειτορικῶ κωδωνοστασίου κτυπᾷ. "Α, διάβολε! Μεσημέρι... *(Ἐξάγει τὸ ὄρολόγιόν του καί τὸ χροιδίξει)*.

Ἡ αὐλαία πίπτει.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Ἀπόσπασμα ἐκ τῆς περὶ μικροβίων μελέτης, τοῦ ὀφθαλμολόγου κ. **Α. Γαβριηλίδου**.

Ἐκαστος τύπος μικροβίου παρουσιάζει πολλὰς ποικιλίας· οὕτω π. γ. εἰς μικροκοκκός, δύναται νά ἔχη τό σχῆμα τοῦ ψοῦ ἢ ἄλλο τι κλίνον πάντοτε πρὸς τό σφαιροειδές. Τὰ βακτηρίδια, δύναται νά φέρωσιν μίαν σφαιρὴν εἰς ἕν τῶν ἄκρων των τοιοῦτον τι παρουσιάζει τό μικροβίον τοῦ τεταῖνου, ἢ ἀκόμη τὰ δύο ἄκρα των νά εἶνε ἀπεστρωγγυλωμένα, ὡς τό τῆς διφθερίτιδος. Ἐπίσης τὰ νηματοειδῆ παρουσιάζουσιν ἐλιγμούς καί τότε λαμβάνουσι τό ὄνομα σπείρας καί δυνάμεθα νά τὰς παραβάλωμεν μέ ἕνα ἐκποματῆρα ὡς τό μικροβίον τῆς χολέρας. Ἐνταῦθα ἴσως πρέπει νά δώσωμεν μίαν ἐπεξηγήσιν διότι πολλοὶ ἐξ ἡμῶν, θά ἀνεγνώσατε ἐν ταῖς ἐφημερίσιν κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν τῇ πόλει

μας ἐπιδημίαν τῆς νόσου ταύτης, ὅτι τό μικροβίον τῆς χολέρας ὁμοιάζει μέ ἕν κόμμα· τῷ ὄντι τό μικροβίον τῆς νόσου ταύτης ἔχει τό σχῆμα τοῦ κόμματος, ἀλλὰ πρὸς τούτω καί σύναμα παρουσιάζεται καί ὡς σπείρα· τοῦτο δέν εἶνε παράδοξόν τι φαινόμενον ἐν τῇ μικροβιολογίᾳ· διότι πλείστα ἄλλα μικροβία, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των, τοῦ ἐδάφους ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκονται, τῆς τροφῆς ἢ λαμβάνουσιν, δύναται νά ἀλλάσωσιν μορφάς· τό αὐτό π. γ. συμβαίνει καί διὰ τό μικροβίον τοῦ ἀνθρακός· τοῦτο, ἐν μὲν τῷ αἵματι τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἐν βακτηρίδιον, ἐν τῇ θεραπευτικῇ ὁμῳ πηκτῆ (θά ἴδωμεν ἐντός ὀλίγου τί ἐστίν αὕτη) παραλλάσει τὴν μορφήν του εἰς σπείραν· τὰ τοιαῦτα μικροβία καλοῦνται *πολύμορφα*.

Καί ταῦτα μὲν περὶ τῆς μορφῆς τῶν μικροβίων· ἔλθωμεν δέ εἰς τὴν ἕσθῃ αὐτῶν ἦτοι εἰς τὴν μικροσκοπικὴν κατασκευὴν καί σύστασιν των.

Ἐν μικροβίον εἶνε ἐν κύτταρον τελείως αὐθυπόστατον· ἀλλὰ τί ἐστὶ κύτταρον θά με ἐρωτήσῃτε.

Ἐπὶ τῆς γῆς διακρίνομεν δύο τινὰ, τὰ σώματα, ἅτινα δέν μετέχουσιν ζωῆς, ὡς τὰ ὄρυκτά, καί τὰ σώματα ἅτινα μετέχουσιν αὐτῆς· τὰ μετέχοντα ζωῆς, εἶνε τὰ ζῶα καί τὰ φυτὰ, ἅτινα συνίστανται ἀπὸ σμικρότατα ἔμμορφα στοιχεῖα δηλ. ἀπὸ σώματα ἔχοντα ὀρισμένην μορφήν καί κατέχοντα χώρον οὕτω ἐν μέρος τοῦ σώματός μας, ἢ ἐπιδερμῆς μας π. γ. συνίσταται ἐξ ἀπειραριθμῶν διακεκριμένων μικροσκοπικῶν σωμάτων ἅτινα ἔχουσι τὰ διάφορα σχήματα, τῶν λίθων τῆς λιθοστρώτου ὁδοῦ τὴν ὑποῖαν πρὸ μικροῦ ἀνιήθετε, ἐπίσης ἐν φυτὸν τὸ ξύλον τῆς τραπέζης ταύτης π. γ. συνίσταται ἀπὸ ἑκατομμύρια πολύγωνα, διακεκριμένα κωματίδια. Τὰ σμικρότατα ταῦτα ἔμμορφα στοιχεῖα, ἀπὸ τὰ ὅποια συνίσταται ὁ ζωϊκός καί ὁ φυτικὸς ὄργανισμός ὀνομάζονται κύτταρα, ἐν ἄλλαις λέξεσιν τό κύτταρον εἶνε ὁ ὄργανικὸς κόσμος, ὁ ἐπὶ τὴν ἀπλουστάτην αὐτοῦ μορφήν παρουσιάζόμενος. Ἐάν ἐξετάσωμεν ἐν κύτταρον διὰ τοῦ μικροσκοπίου, βλέπομεν, ὅτι τοῦτο συνίσταται ἀπὸ τρία τινὰ μέρη διακριτὰ ἐνεκεν τῆς διαφόρου θλαστικότητος ἢ παρουσιάζουσιν· τούτων τό μὲν, ὅπερ ἀποτελεῖται, ἀπὸ λευκὴν καί μαλθακὴν οὐσίαν, ὠνόμασαν πρωτόπλασμα, τό δὲ σώμα τι σαφές μείζονα ἀντίστασιν ἐμφανίζον ἐκάλεσαν πυρήνα· τὰ δύο ταῦτα περιορίζονται καί προσυλλάττονται ὑπὸ ἐνὸς περιβλήματος, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἡ περιφέρεια τοῦ πρωτοπλάσματος πυκνοτέρα καταστάσα καί τοῦτο ἐκάλεσαν μεμβράνην. Τό μικροβίον λοιπὸν εἶνε ἐν μεμονωμένον καί τελείως αὐθυπόστατον κύτταρον· εἶνε ἢ μονὰς τῆς ζωῆς καί ὅπως τὰ κύτταρα καί τό μικροβίον συνίσταται ἀπὸ μίαν μάζαν πρωτοπλάσματος περιβεβλημένην ὑπὸ μίᾳς μεμβράνης καί περιέχουσαν ἕνα πυρήνα, ὁ πυρήν τοῦ μικροβίου ἐνδεχόμενον νά εὐρίσκηται διακεχυμένος ἐν τῷ πρωτοπλάσματι καί ἐ-

πομένους να μη είνε διακριτός διὰ ἀπλῆς παρατηρήσεως, ἢ τὸ πλείστον μέρος τοῦ μικροβίου να ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ πυρήνος καὶ τὸ ἐλάχιστον ἐκ τοῦ πρωτοπλάσματος.

Αἱ οὐσίαι καὶ τὰ συστατικὰ ἀπὸ τὰ ὅποια συντίθεται τὸ πρωτόπλασμα, ὁ πυρῆν καὶ ἡ μεμβράνη εἰσίν, αἱ διάφοροι συνθέσεις τοῦ ὕδατος, ὕδρογόνου, ἀζώτου, θείου, φωσφόρου κτλ. αἱ συνθέσεις αὗται εἰνε αἱ ἐξῆς, αἱ ἀμινοξέες καὶ αἱ λευκοματώδεις οὐσίαι, τὸ ζακχαρι τὸ ὕδωρ καὶ τινες ἀνόργανοι οὐσίαι.

Ἐάν ἀνακεφαλαιώσυντες τὰ μέχρι τοῦδε ἐκτεθέντα, θελήσωμεν να δώσωμεν ἓνα ὁρισμὸν σαφέστερον καὶ τελειότερον τοῦ μικροβίου, θὰ εἴπωμεν: ὅτι τὸ μικροβίον εἶνε ἓν ἀνθυπόστατον φυσικὸν καὶ ζωικὸν κῆτταρον ζῶν, ἡ ζωὴ ὅμως ἐκδηλοῦται διὰ λειτουργιῶν, αἰτίνας εἶνε ἡ τῆς κινήσεως, ἀναπνοῆς, θρέψεως, ἐκκρίσεως καὶ πολλαπλασιασμοῦ.

A. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ.

H. ARDEL

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

(Συνέχεια σελ. 39).

Καὶ πιστεύουσα, ὅτι εὔρεν ἐν αὐτῷ ἓνα φίλον σχεδόν, τοῦ ἐπέτρεψε ἀφελῶς να ἴδῃ ὅλας τὰς ἐντυπώσεις τῆς, τοῦ ἠνοιξε τὴν σκέψιν τῆς καὶ τὴν καρδίαν τῆς, καὶ συχνὰ τὸν ἄφησε να διαβάσῃ μέσα ἐκεῖ. Καὶ ἴσως ἐκεῖνος τὸσον διορατικὸς, εἶχεν ἰδῆ ποῖα ἀκαταμάχητος συμπάθεια τὴν παρέφερε πρὸς αὐτόν... Τότε βέβαια θὰ εὔρισκεν διασκεδαστικὸν τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς νεαρῆς κόρης, να παρακολουθήσῃ τὴν ἀνάπτυξιν του καὶ εὖρη ἀρομένη παρατηρήσεων διὰ τὸ ἔργον του.

Φλόξ τῆς ἐποφύρωσε τὸ πρόσωπον. Μόνον, μεθ' ὅλων τὸ πείσμα τῆς θελήσεως τῆς, δάκρυ ἐκλύθη ἐπὶ τὴν βεβαρυμένην βλεφαρίδα τῆς, ἀλλ' ἦτο πολὺ σκότος διὰ τὸ διακριτὴν ἡ Ἰσαβέλλα.

— Μὲ ἠπάτησε! δὲν ἐφέρθη τιμῶς ἀπέναντί μου! ἂ, τί κακόν, ἐψιθύρισε, μὲ πάθος, καὶ μ' ἀδιδόρατον τῶν χειλέων τῆς κίνησιν.

Τῆς ἤρχετο ἐπιθυμία να φύγῃ, να κρυφθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, να κρύψῃ τὸ πρόσωπόν τῆς εἰς τὸ μαξιλάρι τῆς, καὶ να κλάψῃ, να κλάψῃ, ὡς πού να μὴ ἔχῃ πλέον δάκρυα, να ἐγκαταλειφθῇ εἰς αὐτὴν τὴν ἀπελπισίαν τῆς πού τὴν κατείχε καὶ τὴν κατέβαλε μὲ τὴν φρικώδη αἰσθησιν τοῦ κενοῦ.

— Πῶς εἴθε σιωπηλῇ, μὲς Ἀλιαν, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα, ἥτις μὲ τὸ ἴδιον ἀρηρημένον ὄρος, ἐξηκολούθει να κινῇ τὸ βιπίδιόν τῆς.

— Ἀκούω τὴν μουσικὴν. Κυρία, ἡ ὀρχήστρα εἶνε ἐξαιρετος ἀπόψε, εἶπεν ἀργά, προσπαθούσα να μὴν τὴν προδώσῃ ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς. Ἄλλ' ἐνόει

καλλίστα ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο ἐπὶ πλέον να τηρήσῃ τὴν φρινομενικὴν αὐτὴν γαλήνην.

Εὐτυχῶς κύριοι τινες ἐπλησίασαν καὶ ἐμελλον να διακλύθουν αὐτὴν τὴν λυπηρὰν κατὰ μόνας σκηρὴν μετὰ τῆς κυρίας de Vianne.

— Μὲς Ἀλιαν, εἶπεν εἰς ἐξ αὐτῶν, εἰς Γάλλος, ὁ Παῦλος de Gayres, μεγάλη ἀπόψε ἐσπρῆ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μας, ἡ ὀρχήστρα μᾶς ὑπόσχεται τὸσους γύρους βάλς ὅσους δυνάμεθα να ἐπιθυμήσωμεν. Θέλετε να μού κάμετε τὴν τιμὴν να μού παραχωρήσετε τὸν πρῶτον;

Νὰ χορεύσῃ; ἐνῷ ἠσθάνετο τὸ στήθος γεμάτον ἀπὸ λυγμούς! Ὅμως ἀπεκρίθη, εὔρισκουσα μάλιστα καὶ ἐν ἀσθενῆς μειδίαμα:

— Εὐχαρίστως, θὰ γράψω τὸνομά σας ἐπὶ κεφαλῆς ὅλων πού θὰ με ζητήσουν.

Ἡ ὑπερηφάνειά τῆς, τὴν ὅποιαν ἔθεσεν ὑπὸ τὸσον σκληρὰν δοκιμασίαν ἡ Ἰσαβέλλα, ὀλίγο πρὶν, τὴν ὑπεστήριζεν ἤδη ἐν τῇ θλίψει τῆς. Οὔτε ἡ κυρία de Vianne οὔτε ἐκεῖνος, ἐπρεπε να ὑποπτεύσωσι τί ὑπέφερε. Καὶ ἀμέσως ἠγέρθη διὰ να ἀκολουθήσῃ τὸν νέον, ὅστις προσέκλινεν ἐνώπιόν τῆς, προσφέρουσα εἰς αὐτὸν τὸν βραχιόνά τῆς.

Διερχομένη τὸν διαδρόμον, ἐρρίψε λαθρακίον βλέμμα εἰς τὸν καθρέπτην: ἐφοβήετο μήπως εἶχεν ἀλλάξῃ διόλου ἡ ὄψις τῆς καὶ τὸ παρετῆρει ἐκεῖνος. Ἦτο μόνον ὄχρὰ, καὶ εἶχε λεπτοτάτην ροδίνην φλόγα εἰς τὰς παρειάς, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔλαμπον ὡς να τοὺς ἐκκίε κρυφὴ φωτιά.

Ὅσον τῆς ἦτο δυνατόν, ἐχόρευσε ἐκεῖνο τὸ βράδυ, διὰ ναποφύγῃ πᾶσαν δυνατὴν συνδιάλεξιν μετὰ τοῦ Ροβέρτου. Αὐτὴ πού θὰ ἐθυσίαζε τὸ πᾶν ἄλλοτε δι' ἐν λεπτόν ὁμιλίαν μᾶζι του. Μίαν φορὰν ὅμως, εἰς διάλειμμα μετὰξὺ δύο βάλς, ἐνῷ ἐκάθησε κατασυντετριμμένη ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, τὸν ἤκουσε ὀπισθὲν τῆς να τὴν ἐρωτᾷ μὲ τὸν τόνον ἐκείνον, τὸν ὅποιον τὸσον ἠγάπα νᾶκούῃ.

— Τί ἔχετε, μὲς Ἀλιαν; πάσχετε; ἐκρυώσατε εἰς τὸν κῆπον;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἐκεῖνη ἀπλῶς, σφίγγουσα τοὺς ὀδόντας τῆς, ὡς διὰ να συγκρατήσῃ τὰς λέξεις, πού τῆς ἤρχοντο σωρὸς εἰς τὸ στόμα.

Τὴν ἐκάλυψε μὲ τὸ ἐταστικὸν του βλέμμα. Δὲν ἠδυνήθη να ὑπομείνῃ αὐτὴν τὴν ἐξέτασιν καὶ ἐστράφη διὰ να ὁμιλήσῃ εἰς ἓνα τῶν χορευτῶν τῆς... Ἄ! ἐάν ἐγνώριζεν ὁ Ροβέρτος, ποῖα θλίψις τὴν ἐβασάνιζε, ἐνῷ ἐσηκόνετο διὰ να χορεύσῃ, ἀπαντῶσα μὲ ἐλαφρὸν μειδίαμα πλήρες πυρετοῦ εἰς τοὺς λόγους τοῦ χορευτοῦ τῆς.— Ἄν ἐγνώριζε αὐτὴν τὴν ἀγωνίαν τῆς, θὰ εὔρισε βέβαια ὕλην διὰ νέας μελέτας.

(Ἀκολουθεῖ.)

ἐπισκεπτριῶν καὶ τῶν ἀρξίων ἐπισκεπτῶν καὶ ἡ οἰκοδόμουνα κουρασμένη ἀπὸ τὰ πολλὰ πού εἶπε, δὲν εὔρισε τίποτα να 'πῆ μὲ τοὺς ἴδικούς τῆς.

Γιὰ σου, εὐμορρο ἀδὸν, αὐτὸ θὰ πῆ «ἀπογευματικὴ». Ναι. Μοῦ θύμισες ὅμως τὸν παλῆθ' κειρὸ, πού ἡ πολιτίσες στέλανε τὸ δουλάκι μὲ τὴν ἄσπρη ποδιά καὶ προσκλινούσαν τῆς φιληνάδες μὲ τὰ ἐργόχειρά τους, να περάσουν τὴν ἀπογευματικὴν.

Τότε ἔλεγε μίαν ἀπ' ὄλας καὶ κἀνενα παραμῦθι καὶ ἐπαίρναν στὸ μετὰξὺ καλοκαυωμένο γλυκὸ καὶ καφέ μὲ βούτημα, καυωμένο στὸ σπῆτι, μὲ τὰ χέρια τῶν κοριτσιῶν.

Θὰ 'πῆτε: δὲν κακολογούσαν τότε;

Ἄ, ναι... Μὰ λέγει ἄλλοις πρὸς πολλὰ ἡ γλώσσα, ὅταν δὲν δουλεύουν τὰ χέρια.

SANKO ΠΑΝΣΑΣ

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Καὶ ἄλλη συλλογὴ γραμματισμῶν.

Αὐτὴ δὲν ξέρω στὴν ποσοστὴ σειρά τῶν σπανίων συλλογῶν πρέπει να τὴν κατατάξωμεν.

Εἶνε τοῦ κόμητος Πριμολλῆ ἡ συλλογὴ πού ἀγόρασε τελευταίως ὁ Κύριος Βίκτωρ Ροβέρτος ἐκ τὸν πενήντα χιλιάδες φράγκα.

Τὴν συλλογὴν αὐτὴ τὴν ἐσχημάτησεν ὁ πατήρ τοῦ κόμητος καὶ ἔχει αὐτὸ τὸ ἰδικότερον ὅτι ἀποτελεῖται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ νέων γραμματισμῶν.

Τρία μόνον παλαιὰ ὑπάρχουν: τῆς Μολδαβίας πού ἐξετιμᾶθη ὀκτὼ χιλιάδες φράγκα, τῶν νήσων τῆς Ἐνώσεως πέντε καὶ τὸ 3 lire τῆς Τοσκάνης τρεῖς χιλιάδες φράγκα.

Κ' ἓνα παράπονο νεαρῶν, τοῦ ἀρίστου συγγραφέως Ἐρνέστου Ἐλώ.

Μοιάζει ἀλήθεια σὰν ἓνα παράπονο, κοινὸ ὅλων τῶν ὁμοίων του γιὰ τὸ ἄδικον, πού ἡ κοινωνία τοὺς κάμει.

Ἡ κοινωνία ἀγαπᾷ, λέγει, τὸν θανάτου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸν ζῶντα. Ἐρ' ὅσον ζῆ ὁ ἄνθρωπος ἀρνείται να τοῦ ἀναγνωρίσῃ ὅπως πρέπει τὴν ἀξίαν του, να τὸν ὑποστηρίξῃ καὶ μόνον μετὰ θάνατον ἀνομολογᾷ τὸ μεγαλεῖον του. Ἀσυναίσθητος ὅλοι τὸ κάμνομεν: «Οἱ μετὰγενέστεροι θὰ τοὺς δοξάσουν, τὸ ὄνομά των θὰ μείνῃ ἀθάνατον».

Ἄλλ' ἐνόσω ζῆ;

Εἰμπορῶ να πῶ ἀπὸ χαιρεκακίαν σχεδόν ἀναβάλλει τὴν χαρὰν των, τὴν δόξαν, χωρὶς να ὑποπτεύηται διόλου, ὅτι αὐτὰ τὰ πλάσματα ἔχουν καρδιά, πού νοιώθει περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὸν πόνο καὶ ὅτι τὸ αἷμα των τρέχει πρὸς γρήγο-

ρο ἀπὸ τὴν πληγὴ πού τοὺς ἀνοίγει τὸσον ἄπονα ἡ Κοινωνία.

Καὶ τὰ ἔργα τους δὲν γλυτώνουν ἀπὸ τῆ βεβήλωσι.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ αἰῶνος οἱ Ἄγγλοι, πού εἶχαν τότε τὴν μανίαν τῶν ἀρχαιοτήτων, ἔστειλαν στὴν Ρώμην δύο πράκτορας ἐπιφορτισμένους να τοὺς στέλλουν ὅσας ἀρχαιότητες ἠθελον εὔρειν τὰ περισσότερα ἀριστουργήματα πού ἔχουν τὰ ἐπισημάνθησαν μὲ τοιοῦτον τρόπον. Ὁ εἰς ὅμως ἀπὸ τοὺς πράκτορας αὐτοὺς ἐφαντάσθη να τὰ σαῖξῃ λιγάκι αὐτὰ, πού ἔστειλε, καὶ ἀπὸ κἀπου-κἀπου ἐχάρασσεν ἀπὸ καμμιὰ ἐπιγραφὴ δική του. Μετ' ὀλίγον ἐστάλη εἰς Ρώμην καὶ ἓνας Σουηδὸς διὰ τὸν αὐτὸν σκοπόν.

Καὶ αὐτὸς εἶχε τὴν ἰδίαν μανίαν. Ἐστειλε μετὰξὺ ἄλλων ἓνα συμπλέγμα παριστάνον τὰς ἑνέας Μούσας ὅπου τὰ κεφάλια τῶν μουσῶν εἶνε ὅχι αὐτῶν τῶν ἀγαλμάτων ἀλλ' ὅπως διόλου ξένη.

Ὅσον ἀφορᾷ τῆς Μούσες, ἄλλοθι ὅτι αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ ἀρετὰ συχνὰ συμβαίνει στῆς μουσῆς τῶν συγγενῶν φιλολογιῶν. Μέσα στὴν παρελάσιν τῶν διαφόρων μουσῶν βλέπει κανεὶς πού καὶ πού ἓνα κεφάλι ὁμορρο κτενισμένο καμμιᾶς παριστινῆς κοκκέτας, πού καμμιὰ γεροντοκόρη πού προσπαθῆ ἀκόμη να φανῇ νέα μὲ χίλια δυὸ φρικασίδια, ἀλλοῦ καμμιὰ μαυρομάτα πού ἐμπνέει μὲ τὴ φλόγα τῶν ματιῶν τῆς τὰ πρὸς τρελλὰ εἰδύλλια καὶ τῶσα καὶ τῶσα ἄλλα πού δὲν φτάνω να τὰριθμήσω ὅλα, ἀπὸ οὔτε τρελλῆς οὔτε γνωστικῆς πρέπει ναφῆσω.

Μέσα στὰ τῶσα παράδοξα καὶ ἡ φύσις δὲν μένει πίσω.

Στὴν Ἀραβίαν εὔρεθη φυτὸν, τὸ ὅποιον ἔχει τὴν ἰδιότητα να προκαλῆ τὸν γέλωτα.

Εἶνε εἶδος θάμανου μικρὸ μὲ φύλλα σὰν τῆς καμμιᾶς χονδρᾶ καὶ γυαλιστερὰ. Ὁ καρπὸς του μοιάζει σὰν τὰ φασούλια καὶ ἔχει γεῦσιν ὀπίου, ὀλίγον γλυκεῖαν.

Ἀπὸ αὐτὸν κατασκευάζουν μιὰ σκόνη τῆς ὁποίας ἐλαχίστη δόσις φέρει ἀμέσως τὸ ἀποτελεσμα. Ἀμέσως φέρει γέλωτα καὶ... μὲ ὄρεξιν διότι, ὅποιος τὸ πάρῃ, πηδᾷ τραγουδεῖ, γελᾷ καὶ κατόπιν πίπτει σὲ βαρύτερον ὕπνο. Ὅταν ἐξυπνήσῃ δὲν ἐνθυμεῖται πλέον τίποτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ.

Εἶνε ὅμως πολὺ ἐπικίνδυνον ὅταν τὸ μετὰχειρίζεται κανεὶς συχνὰ.

Πότε καὶ πότε ὅμως εἶνε εὐχάριστον.

Ἐξήρχα καὶ τί δὲν δίδει κανεὶς διὰ να γελάσουν τὰ καρυωμένα, ἄλλοις, γέλιε κἀποιος... πού θέλει να κάμῃ τὸν θυμωμένο!

Δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπ' αὐτὸ ὁ μακάριος Ἄγγλος

νεόνομος, ἂν ἀγαπᾶτε, πού κατοικεῖ με τήν κυρία του μαντεύσατε πού... στήν κορυφή τοῦ πύργου "Εἶρελ σ' ἐν κυχράκι, τὸ μόνο πού ὑπάρχει ἐκεῖ.

Ἡ μετατόπισις, λέγουν, με τὸν ἡρεμώτερον καιρὸ εἶναι ἕως ὁκτὼ μέτρων!

Διαρκῆς κούνια πού κνουνίζει στό τραλλό τους ὄνειρο τὰ δυὸ ξανακλωρμένα παιδιὰ τῆς Ἀλβιῶνος.

Καὶ λίγα γλωσσικά.

Προφέρωμεν ἑμεῖς σὺν τοὺς Ἀρχαίους;

*Ὁχι, βεβαίως. Δὲν εἶναι δικό μου αὐτὸ τὸ «ἄχι» ὀλάκερα. Ὁ Ἀριστοφάνης μιμούμενος τὴν φωνὴν τῶν προβάτων ἔγραφε —βῆ, βῆ.

Τώρα ἢ θὰ παραδεχθῶμεν ὅτι τὸ η πρέπει νὰ προφερθῆ ὡς εε καὶ τότε ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ἀρχαία προφορὰ δὲν μοιάζει τὴν νεωτέραν, ἢ ὅτι τὰ πρόβρατα ἤλλαξαν τὴν προφορὰ τους ὅποτε καὶ συμπεραίνωμεν ὅτι, ἀροῦ τὰ πρόβρατα ἤλλαξαν προφορὰ, αὐτὸ εἶναι φυσικὸς νόμος τὸν ὅποιον συγκριτικῶς καὶ κατὰ ἰσχυρότερον λόγον πρέπει νὰ ἀκολουθήσαμε κ' ἑμεῖς καὶ ὅτι ἡ προφορὰ μας δὲν μοιάζει τὴν προφορὰ τῶν προγόνων μας.... (!!!!)

Οἱ ἀρχαίοι θεωροῦσαν τὴ μουσικὴ ὡς ἄριστον φάρμακον τῶν ἐπιδημικῶν νοσημάτων.

Κάποιος Ἄγγλος τώρα βρήκε κατὶ παραπάνω ἀπὸ τοὺς πλῆρης. Ἡ μουσικὴ, λέγει, ἐκτός τῶν γνωστῶν ἰδιότητων, «πὰ συνεπαίρει» ὅπως θῆλεγαν μερικοὶ καὶ ἐν γένει νὰ ἐπιδρᾷ καλῶς ἐπὶ τῆς υγείας ἔχει τὸ προτέρημα νάναπτύσῃ τὸ κρανίον καὶ πρὸ πάντων νὰ προσυλάσῃ καὶ διατηρῆ ὅ,τι βρίσκεται ἐπάνω ἀπὸ τὸ κρανίον... τὰ μαλλιά!

Τὸ πιάνο καὶ τὸ βιολί ἰδίως ἐμποδίζουν τὴν πτώσιν τῶν τρυχῶν· τὰ λοιπὰ ἔγχορδα ὡς ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων ἀναπλάσεων τῶν ἔχουν ὀλιγωτέραν ἐπίδρασιν ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας τὰ πνευστὰ ὄργανα εἶναι καταστρεπτικώτατα.

Τί καλὸ θὰ ἦτο νὰ εὑρίσκετο φάρμακον νὰ διατηρῆ τὰ μέσα τοῦ κρανίου τώρα μάλιστα πού πλησιάζει... καλοκαιρί. Ἐν πάσῃ περιπτώσει πιστεύω ὅτι ἡ μουσικὴ δὲν θὰ ἦναι ἐκείνη πού θὰ διαδραματῆσῃ αὐτὸ τὸ πρόσωπον.

Πολλοὶ ἀμφιβάλλουν διὰ τὴν ἀκρίθειαν τῶν λεγομένων τοῦ ἄγγλου παρατηρητοῦ.

Καὶ ὅμως παρατηρῶ ὅτι ὅλες ἡ γυναῖκες ἔχουν μακριὰ μαλλιά καὶ ἡ περισσότερες παίζουν πιάνο!

*Ὀλιγωτέρα ἀπόστασις ὑπάρχει ἀπὸ τῆς ζωῆς εἰς τὸν θάνατον ἀπὸ τοῦ κρότου εἰς τὴν ἡσυχίαν ἀπὸ τῆς πηγῆς εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τὸ καλὸν εἰς τὸ κακίον ἀπὸ τὴν κίλασιν εἰς τὸν παραδείσον ἢ ἀπὸ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνδρὸς εἰς τὴν καρδίαν τῆς γυναίκης.

Τὸ ὄπλον τῶν γυναικῶν εἶναι ἡ γλῶσσα των δι' αὐτὸ δὲν παύουν νὰ τὴν ἀκονίζουν...

Μεταξὺ δύο νέων:

—Τάμαθες; νυμφεύομαι.

—Μὲ ποίαν;

—Μὲ τὴν ἀραβωνιαστικίαν μου.

Γ. Ι. Κάρ.

Ξεχασμένα

— Γιατί, Μυι, φορεῖς τὴν κάλτσα σου ἀπ' τὴν ἀνάποδῃ;

— Γιατί ἀπ' τὴν καλὴ εἶνε τρίπικα.

Ἀλληλολογαφία.

κ. Στ. Β. Ἐπιστολὴ ελήφθη μετὰ συνδρομῆς, σὰς γραφομεν ταχυδρομικῶς. Ὁ Γάλλος σας ἔχει δίκαιον: ἐκ τοῦ χάους ἡ μεγαλοφυΐα εἴμπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ ἕνα κόσμον ὀλόκληρον; ἀλλὰ καὶ τὸν ὑπάρχοντα ὑπερπερὸν κόσμον, ἂν τὸν καλοπεριγράψῃ κανεὶς, μετ' ὅλην τὴν ζωὴν καὶ κίνησιν, μετ' ὅλους τοὺς μικροπερισπασμούς του... εἴμπορεῖ καὶ πάλιν νὰ ὀνομασθῆ μεγαλοφυΐς.

κ. Κ. Κ. Πύργον. — Ἐγράψαμεν δις.

Λεσποινίδα Σ. Ι. Πῶς μᾶς ἐπικρανεν ἡ ἀσθένειά σας.

κ. Α. Ι. Ὅπως βλέπετε, ὁ κ. Γρυπάρης δημοσιεύει σήμερον ἕνα Σκαρβατόν του· εἶσθε εὐχαριστημένοι;

κ. Ι. Χ. Μόσχον. Ἄγνοοῦμεν διεύθυντιν κυρίας Χριστίδου.

Παρηκαλοῦνται οἱ κ.κ. συνδρομηταὶ οἱ μὴ λαμβάνοντες τὸ φύλλον, νὰ δηλώσωσι τοῦτο ἐγκρίτως εἰς τὴν διεύθυνσιν.

κ. Δ. Α. Π. Ἐπιστολὴ ελήφθη προτιμώτερον ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ ἐὰν ὅμως εἶναι ἀδύνατον δεσόμεθα γραμματόσημα μετ' ἐπιστολὴν ἐπὶ συστάσει. Παιημάτιον εἶδοθ' εἰς συντακτικὴν ἐπιτροπὴν. Εὐχαριστοῦμεν.

κ. Β. Ρ. ἐν ταῦθα. Μᾶς μένουσιν ὀλίγα σώματα Α' περιόδου καὶ δὲν δυνάμεθα — εἰς τοὺς πληρῶνοντας ἅμα τῇ ἐγοσφῇ των δίδωμεν δωρεὰν τὸ μυθιστόρημα.

Εἰς ὁδοὺς ἔλαβαν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν.

Διὰ νὰ εἶναι ἡ κρίσις ὅσον τὸ δυνατὸν ἀμεροληπτοτέρα τὰ ἀποστελλόμενα χειρόγραφα ἀντιγράφονται καὶ δίδονται εἰς ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπὴν. Αἱ ἀντιγραφαὶ ἔφεραν ἀρετὴν ἀργοπορίαν, δι' ὃ τὸ ἀποτέλεσμα ἀναβάλλεται εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον.

κ. Κ. Μ. εἰς Λεθερπούλ. — Ἀνεξήγητο! ἦταν ἕτοιμος αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς ὅταν μᾶς ἦλθε τὸ χαριτωμένο σας γράμμα μετ' ἡμερομηνίαν 5/3/96. Θίγινε κανένα λάθος. Ἄς εἶναι. — Πόσο καλὸ μᾶς χέμετε! Νὰ μᾶς γράψετε συχνότερα ἂν εἶναι δυνατόν.. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἰς ποῦμε τίποτε γιατί σὰς λατρεύουν καὶ μᾶς τὸ λένε ὀλοφάνερα. Εὐχαριστοῦμε πολύ πολύ.